

at den bedste Pleje, man overhovedet kan give de sindssyge Patienter, selvfølgelig er den, de faa paa Statens Sindssygehospitalet, og derfor kommer der stadig flere Anmodninger om Optagelse der.

Hvis man nu erkender, at Staten maa opføre et Sindssygehospital, der kan rumme ca. 800 Patienter, maa man dog tilføje, at det ingenlunde er givet, at det er fuldt tilstrækkeligt. Medicinalkommissionen mener efter sin Undersøgelse, at der i Øjeblikket trænges til Plads til mellem 1,000 og 1,500 Sindssygepatienter, og der er da Mulighed for, at vi, naar det her foreslaaede Hospital er bygget, maa lægge Grunden til et nyt. Jeg er overbevist om, at der her i Rigsdagen er Stemning for, at vi maa naa saa vidt, at der ikke udenfor Sindssygehospitalet befinder sig nogen, om hvis Optagelse der er rettet Anmodning, at man altsaa for Fremtiden ikke skal kunne afvise nogen fra Optagelse paa et Sindssygehospital. Hvorvidt det vil blive nødvendigt at bygge endnu et Hospital, afhænger meget af, om man her som i andre Lande vil anvende Familiepleje, det vil i denne Sammenhæng sige, at rolige sindssyge Patienter anbringes i Pleje hos dertil egnede Familier. Der er foretaget Forsøg i saa Henseende fra Sindssygehospitalet ved Middelfart og Aarhus, og saa vidt man kan skønne, ere disse foreløbige Forsøg faldne meget heldigt ud, i hvert Fald mener man i lægevidenskabelige Kredse, særlig blandt Psykiatrikerne, at disse Forsøg kunne føres videre, saa man kan naa, hvad der er naaet i andre Lande. Det er interessant at se, at man i Skotland er naaet saa vidt, at ikke mindre end 20 pCt. af samtlige Landets sindssyge Patienter ere anbragte i Familiepleje, og i Tyskland er man adskillige Steder naaet saa vidt, at mellem 15 og 20 pCt. ere i Familiepleje; i Belgien har man tilsvarende Forhold, ganske vist under noget andre Former, og i næsten alle civiliserede Lande tager man Spørgsmaalet op. Jeg er overbevist om, at ogsaa udenfor de lægevidenskabelige Kredse her i Landet er der betydelig Stemning for, hvis det skulde vise sig muligt — og man har vel Lov til at tro, at der findes dertil egnede Familier —, mere og mere at lade Familieplejen indgaa som et meget nyttigt Led i vort hele Sindssygevæsen. Det, man i første Linie maa have Opmærksomheden henvendt paa, er, paa hvilken Maade man skaffer den bedste Pleje til de stakkels sindssyge Mennesker. I anden Linie kan man saa nævne, at det

selvfølgelig bliver betydelig billigere for Staten, hvis man kan faa en hel Del af de rolige Patienter anbragt i Pleje hos Familier, og i mange Tilfælde vil det vel ogsaa for disse Familier betyde en Nettoindtægt. Det er klart, at Patienterne paa den Maade i mange Tilfælde kunne leve under meget rolige Forhold og ofte ogsaa, hvad de have meget godt af, deltage i den paagældende Families Arbejde. Hvis denne Familiepleje i Fremtiden kan udvikles, er der en svag Mulighed for at undgaa at bygge det næste Sindssygehospital, saa at det, vi nu staa i Begreb med at bygge, bliver det sidste.

Da man for en Del Aar siden forhandlede et Spørgsmaal vedrørende Sindssygevæsenet — der var vistnok Tale om en Udvidelse af en Anstalt —, hævdede der sig adskillige Røster for den Opfattelse, at man i Fremtiden maatte ind paa en kommunal Drift, at Kommunerne burde interesseres mere i Sagen, og at man maaske mere og mere burde gaa bort fra, at det var Staten, der fik med hele Sindssygevæsenet at gøre, men jeg tror ikke, at der ved den Behandling, der nu finder Sted, vil være ret mange, der ville tilraade, at man skulde gaa videre i den Retning; end man allerede er gaaet. Medicinalkommissionens Medlemmer foretog en Rejse for at se, baade hvorledes vore Statssindssygehospitalet og vore kommunale Sindssygeanstalter saa ud, og jeg tror, at alle, der vare med paa denne Rejse, have faaet et levende Indtryk af, at Opholdet paa Statens Hospitalet var langt at foretrække, at den Behandling, de sindssyge der kunde faa, og de Omgivelser, der vare der, vare langt at foretrække for den Behandling, de kunde faa paa de kommunale Sindssygehospitalet. Om der maaske ogsaa forinden Rejsen var en Del, der stod en lille Smule famlende med Hensyn til, hvorvidt man kunde tilraade at gaa over til mere kommunal Drift end nu, saa bleve de vist alle grundigt kurerede og kom til Erkendelse af, at naar der nu skulde bygges nye Sindssygehospitalet, maatte det være Staten, der tog Tøten og afholdt Udgifterne derved. Jeg tror, man maa sige om de kommunale Hospitalet, at de i Virkeligheden have været fuldt berettigede og nødvendige, fordi det har været en Slags Nødhjælp, man har maattet søge til, fordi der ikke var tilstrækkelig Plads paa Statens Sindssygehospitalet. Jeg tror ogsaa, at man godt kunde tænke sig, at disse Hospitalet i Fremtiden kunde indgaa som et meget nyttigt Led, naar forskellige For-